

## Arrest

nr. 200 924 van 8 maart 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS  
Koningin Astridlaan 46  
3500 HASSELT**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Op 14 januari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 24 mei 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 20 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 29 augustus 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard

1.7. Op 27 november 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.8. Op 29 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :*

*(...)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 26.1.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.*

*Reden(en) :*

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

*Er werden medische elementen aangehaald voor D.Z. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 27.11.2013 in gesloten omslag)*

*Derhalve*

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*

*2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.*

*Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. ”*

1.9. Op 29 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing

## 2. Over de samenhang

2.1. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat de ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten twee onderscheiden beslissingen zijn, waaraan verschillende

feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. Zij meent dan ook dat de verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze kan aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift, daar de verzoekende partij niet aantoonde dat de beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandeld. Zij meent dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

*In casu* is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat de gezamenlijke behandeling ervan het vlot verloop van het geding zou schaden.

Niettegenstaande het feit dat de twee bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de verwerende partij het zelf klaarblijkelijk nuttig en nodig heeft geacht om de uitkomst van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet af te wachten alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij af te geven. De verwerende partij heeft pas besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot medische verblijfsregularisatie. Aldus heeft de vaststelling dat de aanvraag om medische regularisatie ongegrond is en dat er vanuit medisch standpunt geen bewaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland geleid tot het oordeel dat er geen medische bezwaren zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Door aldus te handelen erkent de verwerende partij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: deze werden genomen op dezelfde datum door dezelfde ambtenaar, attaché K.D.. In de eerste bestreden beslissing wordt ook aan de burgemeester van Antwerpen instructie gegeven het attest van immatriculatie in te trekken en de verzoekende partij af te voeren uit het vreemdelingenregister omwille van het *"verlies van recht op verblijf"*. Het is precies die vaststelling die *in casu* aanleiding heeft gegeven tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus blijkt dat *in casu* het nemen van de verwijderingsmaatregel tegelijkertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag en dat de beslissingen samenhangen. Beide bestreden beslissingen werden ook nog op dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend.

In het licht van bovenstaande feitelijke elementen is de Raad dan ook van oordeel dat de eerste bestreden beslissing en het bestreden bevel een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

### 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonde."*

*§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonde."*

*§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74."*

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad ook van toepassing op *“aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet”*.

Aangezien het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij, na het indienen van voorliggend beroep, nog minstens één ontvankelijk verzoekschrift overmaakte dat is gericht tegen een latere beslissing die met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd genomen dient zij, behoudens indien zij haar belang aantoonde bij de verdere behandeling van dit beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, te worden geacht er afstand van te doen.

De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de verzoekende partij haar belang bij voorliggend beroep behoudt. Zij betoogt dat onderhavig beroep betrekking heeft op een aanvraag die ongegrond werd verklaard en verwijst naar een stuk dat zij voorlegt waaruit blijkt dat zij heden nog behandeld wordt voor ernstige medische psychiatrische problemen.

Ter terechtzitting is gebleken dat de beslissing van 24 juli 2017 waarbij de medische regularisatie-aanvraag van 7 juni 2017 onontvankelijk wordt verklaard, waartegen de verzoekende partij op 28 september 2017 een beroep instelde (RvV nr. 211 256), werd genomen met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Deze beslissing is dus genomen op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij haar medische regularisatie-aanvraag van 7 juni 2017 steunde op een ziekte die kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit het medisch attest van 19 juli 2017 waarnaar de beslissing van 24 juli 2017 verwijst, blijkt niet dat de aanvraag gebaseerd was op een psychiatrische problematiek.

Het instellen van een beroep tegen een beslissing waarbij de latere aanvraag om machtiging tot verblijf afgewezen wordt met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en waarbij de latere aanvraag niet gebaseerd is op de psychiatrische problematiek van de verzoekende partij, laat *in casu* niet toe te concluderen dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de vernietiging van de voorgaande beslissing, met name de eerste bestreden beslissing, die werd genomen na een toetsing aan de in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria. Indien deze toetsing niet correct zou zijn gebeurd of deze beslissing om een andere reden dient te worden vernietigd, dan bestaat immers de mogelijkheid dat haar aanvraag van 29 augustus 2011 alsnog dient te worden ingewilligd.

Er dient te worden vastgesteld dat aanvaard kan worden dat de verzoekende partij belang heeft bij het beroep tegen de in voorliggende zaak eerste bestreden beslissing van 29 november 2013 waarbij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd – die onder meer gebaseerd is op een psychiatrische problematiek – ongegrond wordt verklaard. Er kan dan ook *in casu* niet worden besloten dat de verzoekende partij door het indienen van het beroep tegen een latere beslissing van 24 juli 2017 geacht dient te worden afstand te doen van huidig beroep.

3.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Voormelde exceptie zet de verwerende partij uiteen als volgt:

*“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing).*

*Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.*

*In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.*

*Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:*

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een*

*bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)*

*Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.*

*In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.*

*Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.*

*Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpt verzoekende partij in haar tweede middel wel een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat deze schending niet kan worden aangenomen.*

*Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.*

*Volledigheidshalve wijst verzoekende partij nog op het recente arrest van de Raad van State nr. 225.825 van 16 december 2013, waaruit duidelijk blijkt dat het vernietigen van een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet niet automatisch hoeft te leiden tot de vernietiging van een bijlage 13 of een bijlage 13quinquies.”*

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending inroept van hogere rechtsnormen, namelijk artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

#### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij, ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van de formele motiveringsplicht.

4.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

*“Verzoekster deed op 29/08/2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoekster lijdt namelijk aan psychische klachten (type depressie/angst/PTSS), gewrichtsklachten (arthrose, syndroom van Tietze, sequel van trauma ter hoogte linker pols). Daarnaast heeft zij AHT, hypercholesterolemie en een nodulaire goiter.*

*Ter staving bracht verzoekster volgende documenten bij:*

|                         |      |            |     |     |                 |
|-------------------------|------|------------|-----|-----|-----------------|
| - Medisch getuigschrift | d.d. | 18/08/2011 | van | dr. | Elarbi Zouhair; |
| - Medisch getuigschrift | d.d. | 08/09/2011 | van | dr. | Jan Cambien;    |

|           |               |      |            |     |     |     |          |
|-----------|---------------|------|------------|-----|-----|-----|----------|
| - Medisch | getuigschrift | d.d. | 20/10/2011 | van | dr. | Jan | Cambien; |
| - Medisch | getuigschrift | d.d. | 01/12/2011 | van | dr. | Jan | Cambien; |
| - Medisch | getuigschrift | d.d. | 23/02/2012 | van | dr. | Jan | Cambien; |
| - Medisch | getuigschrift | d.d. | 04/10/2012 | van | dr. | Jan | Cambien; |
| - Medisch | getuigschrift | d.d. | 10/01/2013 | van | dr. | Jan | Cambien; |
| - Medisch | getuigschrift | d.d. | 21/03/2013 | van | dr. | Jan | Cambien; |
| - Medisch | getuigschrift | d.d. | 30/05/2013 | van | dr. | Jan | Cambien; |
| - Medisch | getuigschrift | d.d. | 25/07/2013 | van | dr. | Jan | Cambien. |

Ook brengt verzoeker volgende documenten bij:

- Document 'Bespreking van het medisch dossier van 27/11/2013' van dr. Jan Cambien;
- Medisch getuigschrift d.d. 13/02/2014 van dr. Jan Cambien.

Bij beslissing van 26/01/2012 werd verzoeksters aanvraag ontvankelijk verklaard. Echter, op 29/11/2013 werd zijn aanvraag ongegrond verklaard, zodat hij gedurende bijna twee jaren in het bezit is geweest van een A.I. medisch.

De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingen zaken concludeerde echter uit de voorgelegde medische getuigschriften dat het dossier niet toelaat om het bestaan vast te stellen van een graad van ernst conform artikel 3 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De Dienst Vreemdelingen zaken neemt deze motivering over.

Het komt vreemd voor dat de Dienst Vreemdelingen zaken haar beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 EVRM, terwijl verzoekster nochtans een aanvraag heeft gedaan overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 9ter is namelijk veel ruimer opgevat dan het artikel 3 EVRM en stelt minder stringente voorwaarden voor een medische regularisatie. Zo is er in het artikel 9ter geen enkele verwijzing te vinden naar het vergevorderd of terminaal karakter van de ziekte, zoals dit wel vereist wordt door artikel 3 EVRM. Het feit dat er bij verzoekster dus geen vitale organen zijn aangetast, zou dus inderdaad tot een afwijzing leiden onder artikel 3 EVRM, maar voor artikel 9ter is dit vergevorderd stadium niet vereist. Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde in paragraaf 1: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De motivering die door de Dienst Vreemdelingen zaken wordt gegeven voor de weigering, is dus inderdaad een goede motivering onder het regime van artikel 3 EVRM.

Deze motivering voldoet echter niet om de afwijzing van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet te motiveren. Het artikel 9ter is namelijk ruimer opgevat, en daar Europese wetgeving toejuicht dat lidstaten een ruimere bescherming bieden dan het EVRM, prevaleert het artikel 9ter in deze.

De Dienst Vreemdelingen zaken heeft haar beslissing aldus onjuist gemotiveerd, zowel naar vorm, daar het een motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM betreft, als naar inhoud, daar het de aanvraag afwijst omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand, wat geen vereiste is onder artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Dat deze zienswijze bovendien reeds door Uw eerbiedwaardige zetel bevestigd werd in ondermeer de volgende arresten RvV nr. 92.258 van 27 november 2012; RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012; RvV nr. 92.661 van 30 november 2012; RvV nr. 92.863 van 4 december 2012; RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013 en RvV nr. 96.919 van 12 februari 2013.

Dat de Dienst Vreemdelingen zaken nogmaals de formele motivatieplicht schendt door het tweede deel van art. 9ter §1, eerste lid niet te motiveren.

Dat er gesteld wordt dat het bestaan van een graad van ernst niet kan worden vastgesteld, en dat er tevens zou blijken dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Dat deze elementen echter niet door de Dienst Vreemdelingen zaken onderzocht werden, of dat er minstens van een dergelijk onderzoek geen spoor te vinden is in de motivering. Dat de Dienst Vreemdelingen zaken misschien oordeelt dat het tweede deel niet van toepassing is wanneer het eerste deel al niet van toepassing is,<sup>1</sup> maar dat DVZ wel degelijk de verschillende, naast elkaar geplaatste mogelijkheden moet onderzoeken.<sup>2</sup>

Dat de Dienst Vreemdelingen zaken in casu heeft nagelaten om te onderzoeken welke mogelijkheden op behandeling er voor verzoekster zijn bij een terugkeer naar haar land van herkomst, de toegankelijkheid van de zorgen en of een mogelijk risico op onmenselijke of vernederende behandeling zich opdringt.

Dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvrager minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij/zij met kennis van zaken zijn/haar rechtsmiddelen kan aanwenden. Dit vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk

*uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. Anders is de motivering niet pertinent en draagkrachtig.<sup>3</sup>*

*Dat hierin een tweede schending van de formele motivatieplicht ligt.*

*Het komt bovendien vreemd voor dat de arts-adviseur tot deze bevindingen komt, die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, en dat zonder verzoekster noch maar gezien, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben.*

*Dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusies kan maken, laat staan motiveren wanneer er geen onderzoek aan het lichaam gebeurd is.*

*De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

*'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'*

*'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)\*

*De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.*

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)*

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.*

*Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.*

*Dot het middel bijgevolg ernstig is.*

*1 RvV-arrest 83.956 van 29 juni 2012*

*2 RvSt arrest 223 961 van 19 juni 2013*

*3 RvV arrest 84.293 van 6 juli 2012"*

4.1.2. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing in wezen inhoudelijk bekritiseert.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

4.1.3. Het onderzoek betreffende de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient te worden gevoerd door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het administratief dossier en aan de toepasselijke wettelijke bepalingen, *in casu* is dit artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft."* Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beoordeling van de voormelde risico's, van de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door de ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

4.1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 27 november 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van de verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

*"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in*

*het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.08.2011.*

*Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen:*

*Voorgelegde medische attesten:*

- *Medisch getuigschrift de dato 18/08/2011 van dr. Elarbi Zouhair. Depressie, ziekte van Tietze, arteriële hypertensie, carpaaltunnelsyndroom (geopereerd), nodulaire goiter, hypercholesterolemie, vertebrale arthrose.*
- *Medisch getuigschrift de dato 08/09/2011 van dr. Jan Cambien. Depressie, angst- en stresstoestand.*
- *Medisch getuigschrift de dato 20/10/2011 van dr. Jan Cambien. Depressie en traumatische kinder- en jeugdtijd binnen familie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 01/12/2011 van dr. Jan Cambien. PTSS, depressie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 23/02/2012 van dr. Jan Cambien. Depressie, hypertensie, reuma.*
- *Medisch getuigschrift de dato 04/10/2012 van dr. Jan Cambien. Somatische problematiek, angststoornis, depressie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 10/01/2013 van dr. Jan Cambien. Somatische problematiek, angststoornis, depressie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 21/03/2013 van dr. Jan Cambien. Somatische problematiek, angststoornis, depressie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 30/05/2013 van dr. Jan Cambien. Somatische problematiek, angststoornis, depressie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 25/07/2013 van dr. Jan Cambien. Somatische problematiek, angststoornis, depressie.*

*Bespreking van het medisch dossier:*

*Uit dit medisch dossier bestaande uit de hoger vermelde medische attesten blijkt dat de betrokkene last heeft van psychische klachten (type depressie/angst/PTSS), gewrichtsklachten (arthrose, syndroom van Tietze, sequel van trauma ter hoogte linker pols). Verder heeft de betrokkene AHT, hypercholesterolemie en een nodulaire goiter. Wat betreft de aangehaalde psychische klachten is er in*

*het dossier geen enkel element dat staat dat het om een ernstige psychiatrische stoornis gaat. Dit blijkt niet uit de gegeven behandeling en niet uit de klachten. Nog een feit dat erop wijst dat het niet om een ernstig probleem gaat dat het niet om een levensbedreigende toestand of een bedreiging van de integriteit van de betrokkene gaat, is het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd werd voor deze klachten. Uit het dossier blijkt bovendien dat de oorzaak van de klachten ligt in een moeilijke kinder- en jeugdtijd. De betrokkene is inmiddels 47 jaar en het is zeer onwaarschijnlijk dat de klachten pas bij aankomst in België ontstaan zijn. Al de jaren voorafgaand aan het starten van een behandeling in 2011 heeft er zich geen enkele complicatie voorgedaan. Ook zonder behandeling is het leven van de betrokkene niet in gevaar, ook de fysieke integriteit is zonder behandeling niet gehypothekeerd. Aldus is er geen risico op een vernederende of onmenselijke behandeling.*

*De gewrichtsklachten zijn banaal en dienen niet behandeld te worden.*

*Een nodulaire goiter (vergrote schildklier) op zich is geen medisch probleem en vergt geen behandeling. De aangehaalde arteriële hypertensie is niet verder onderzocht en ook niet aangetoond door cardiologisch onderzoek. De zekerheidsdiagnose van hypertensie kan pas gesteld worden op een 24-uurs bloeddrukregistratie en niet op basis van enkele metingen. Ook het feit dat er geen oorzaak gezocht werd en dat er geen aanvullende echocardiografie werd uitgevoerd om een cardiale repercussie uit te sluiten wijzen op een banaal probleem.*

*Hypercholesterolemie is een banaal probleem en kan meestal verholpen worden door hygiëne- en diëtische maatregelen.*

*Conclusies:*

*Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)*

*Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.*

*Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.*

*Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.*

*Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.*

*Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft."*

Het hierboven weergegeven advies van 27 november 2013 werd tezamen met de thans eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Aangezien de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk naar dit advies verwijst en gelet op het bepaalde in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat de concrete onderzoeksbevoegdheid met betrekking tot de medische verblijfsaanvraag bij de ambtenaar-geneesheer legt, maken de motieven van dit advies integraal deel uit van de bestreden ongegrondheidsbeslissing.

4.1.5. In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat zij lijdt aan psychische klachten, type depressie, angst, PTSS, gewrichtsklachten, met name artrose, syndroom van Tietze, sequel van trauma ter hoogte van linker pols alsook aan AHT, hypercholesterolemie en een nodulaire goiter, merkt de Raad op dat zulks niet door de ambtenaar-geneesheer wordt betwist. De verzoekende partij bevestigt dan ook slechts de vaststelling in het advies van 27 november 2013 dat uit het medisch dossier – bestaande uit de vermelde medische attesten met data tussen 18 augustus 2011 en 25 juli 2013 – blijkt dat de verzoekende partij last heeft van psychische klachten, type depressie, angst, PTSS, gewrichtsklachten,

met name artrose, syndroom van Tietze, sequel van trauma ter hoogte van linker pols en ook AHT, hypercholesterolemie en een nodulaire goiter heeft.

4.1.6. Betreffende de documenten van dr. J.C., die de verzoekende partij voor het eerst voegt bij het verzoekschrift en betreffende het attest van dr. J.C. dat de verzoekende partij voorlegt ter terechtzitting, wijst de Raad er op dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

In zoverre de bijgevoegde documenten geen nieuwe, nog niet aan de verwerende partij bekende, informatie bevatten, doch wel kritiek op de bestreden beslissing en het medische advies – en daargelaten de vaststelling dat deze kritiek niet is opgenomen in het verzoekschrift zelf – stelt de Raad vast dat in de brief van dokter J.C. betoogd wordt dat de stelling dat geen enkel element staat dat het om een ernstige psychiatrische aandoening gaat, dat het feit dat de verzoekende partij nooit gehospitaliseerd werd voor de klachten er op wijst dat het niet gaat om een ernstig medisch probleem, foutief is. In de brief wordt verduidelijkt dat in de ambulante psychiatrie heel veel mensen worden behandeld met zeer ernstige psychiatrische stoornissen, die nooit worden gehospitaliseerd. Dokter J.C. stelt dat de verzoekende partij lijdt aan ernstige depressies en concreet suïcidepogingen ondernam en tevens rand-psychotische belevingen heeft en meent dat het feit dat zij niet gehospitaliseerd werd een argument is voor het succes van de behandeling en niet tegen de ernst van de problematiek. Verder merkt dokter J.C. op dat de verzoekende partij in Marokko op geen enkel familiaal of sociaal netwerk kan terugvallen, zoals een zorgvuldige anamnese duidelijk kan maken, dat in die zin haar fysieke en psychische integriteit wel degelijk in gevaar is. In het attest neergelegd ter terechtzitting attesteert dokter J.C. dat de verzoekende partij behandeld wordt wegens ernstige medische psychiatrische problemen.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer betreffende de aangehaalde psychiatrische klachten oordeelde dat er in het dossier geen enkel element is dat staat dat het om een ernstige psychiatrische stoornis gaat, dat dit niet blijkt uit de gegeven behandeling en niet uit de klachten en dat bovendien blijkt dat de oorzaak van de klachten ligt in een moeilijke kinder- en jeugdtijd, dat de verzoekende partij inmiddels 47 jaar is en het zeer onwaarschijnlijk is dat de klachten pas bij aankomst in België zijn ontstaan, dat al de jaren voorafgaand aan het starten van de behandeling in 2011 er zich geen enkele complicatie heeft voorgedaan.

Waar gesteld wordt dat de stelling dat geen enkel element staat dat het om een ernstige psychiatrische aandoening gaat, foutief is, waarbij er op gewezen wordt dat de verzoekende partij lijdt aan ernstige depressies, ernstige medische psychiatrische problemen, concreet suïcidepogingen ondernam en tevens rand-psychotische belevingen heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde medische stukken geenszins blijkt dat de verzoekende partij concreet suïcidepogingen ondernam. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden, onder verwijzing naar het feit dat zij concreet suïcidepogingen ondernam, dat de stelling in het medisch advies dat er in het dossier geen enkel element is dat staat dat het om een ernstige psychiatrische stoornis gaat foutief is. Voorts wordt nagelaten aan te tonen op welke wijze het oordeel van de ambtenaar-geneesheer foutief of kennelijk onredelijk is. Door enkel te stellen dat de stelling van de ambtenaar-geneesheer foutief is en louter te wijzen op de vaststellingen van de medische attesten, die de ambtenaar-geneesheer betrokken heeft in zijn beoordeling, weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat er in het dossier geen enkel element is dat staat dat het om een ernstige psychiatrische stoornis gaat, dat dit niet blijkt uit de gegeven behandeling en niet uit de klachten, niet. Bovendien weerlegt zij, met dergelijk betoog geenszins de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de oorzaak van de klachten ligt in een moeilijke kinder- en jeugdtijd, dat de verzoekende partij inmiddels 47 jaar is en het zeer onwaarschijnlijk is dat de klachten pas bij aankomst in België zijn ontstaan, dat al de jaren voorafgaand aan het starten van de behandeling in 2011 er zich geen enkele complicatie heeft voorgedaan.

Betreffende het staven van het niet ernstig karakter van de aangehaalde psychische klachten onder verwijzing naar het gebrek aan hospitalisatie, stelt de Raad vast dat dit motief een overtollig motief betreft. De overige motieven, met name dat er in het dossier geen enkel element is dat staat dat het om

een ernstige psychiatrische stoornis gaat, dat dit niet blijkt uit de gegeven behandeling en niet uit de klachten en dat bovendien blijkt dat de oorzaak van de klachten ligt in een moeilijke kinder- en jeugdtijd, dat de verzoekende partij inmiddels 47 jaar is en het zeer onwaarschijnlijk is dat de klachten pas bij aankomst in België zijn ontstaan, dat al de jaren voorafgaand aan het starten van de behandeling in 2011 er zich geen enkele complicatie heeft voorgedaan – waarbij dan geconcludeerd wordt dat ook zonder behandeling het leven van de verzoekende partij niet in gevaar is, noch de fysieke integriteit en er ook geen risico is op een vernederende of onmenselijke behandeling – volstaan om het medisch advies betreffende de aangehaalde psychische klachten te schragen.

Waar de behandelende arts van de verzoekende partij nog betoogt dat de verzoekende partij in Marokko op geen enkel familiaal of sociaal netwerk kan terugvallen, zoals een zorgvuldige anamnese duidelijk kan maken, dat in die zin haar fysieke en psychische integriteit wel degelijk in gevaar is, wijst de Raad op wat volgt. Wanneer voor een beschreven aandoening een zekere vorm van ernst ontbreekt of geen medische behandeling (meer) nodig of noodzakelijk wordt geacht, dient de ambtenaar-geneesheer geen verder onderzoek te verrichten naar de behandeling in het land van herkomst. Wanneer de ambtenaar-geneesheer aldus oordeelt dat een ziekte of aandoening een zekere vorm van ernst ontbeert of voor een bepaalde ziekte of aandoening geen noodzaak (meer) blijkt aan behandeling en de behandeling aldus niet weerhouden wordt, dient hij, bij het onderzoek of een verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het herkomstland, geen onderzoek te verrichten naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voorgeschreven behandelingen in het herkomstland.

4.1.7. De verzoekende partij betoogt voorts dat bij beslissing van 26 januari 2012 haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard, dat op 29 november 2013 haar aanvraag ongegrond werd verklaard, zodat zij gedurende bijna twee jaren in het bezit geweest is van een attest van immatriculatie. De Raad kan niet inzien welk wettigheidsbezwaar de verzoekende partij zou ontlenen aan de vaststelling dat zij gedurende bijna twee jaar in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie na het ontvankelijk verklaren van de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een ontvankelijke aanvraag impliceert geenszins dat deze aanvraag ook gegrond moet worden verklaard. De verzoekende partij toont met deze kritiek dan ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op basis van een onzorgvuldig onderzoek oordeelde dat de betrokkene niet lijdt aan een aandoening in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4.1.8. Waar de verzoekende partij stelt dat de ambtenaar-geneesheer concludeert dat het dossier niet toelaat om het bestaan vast te stellen van een graad van ernst conform artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat een aandoening eist die levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze motivering overneemt, dat het vreemd voorkomt dat de verwerende partij haar beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 van het EVRM, terwijl zij nochtans een aanvraag heeft gedaan overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat de motivering een goede motivering is onder artikel 3 van het EVRM, doch niet voldoet om een afwijzing van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te motiveren, dat de verwerende partij haar beslissing onjuist heeft gemotiveerd daar het een motivering betreft met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en zij de aanvraag afwijst omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn wat geen vereiste is onder artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij uitgaat van een onvolledige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer alsook van de bestreden beslissing.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer beperkt er zich immers geenszins toe te stellen dat het medisch dossier van de verzoekende partij niet toelaat een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM vast te stellen, dat zoals het EHRM het interpreteert een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Evenmin wordt deze passage uit het advies, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, overgenomen in de bestreden beslissing.

De desbetreffende passage uit het advies van 27 november 2013 is geen dragend motief, minstens dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk motieven opgeeft waarbij de door de verzoekende partij voorgelegde medische gegevens worden afgetoetst aan de onderscheiden toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zodat het advies en de bestreden beslissing reeds op grond van deze motieven overeind blijven.

Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 november 2013 blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen. Het advies van de ambtenaar-geneesheer valt immers uiteen in twee delen. Enerzijds wordt geoordeeld betreffende de in de aangeleverde medische attesten aangehaalde psychische klachten dat er in het dossier geen enkel element is dat staat dat het om een ernstige psychiatrische stoornis gaat, dat dit niet blijkt uit de gegeven behandeling en niet uit de klachten, dat het niet om een levensbedreigende toestand of een bedreiging van de integriteit gaat eveneens bewezen wordt door het feit dat de verzoekende partij nooit gehospitaliseerd werd voor deze klachten, dat uit het dossier blijkt dat de oorzaak van deze klachten in een moeilijke kinder- en jeugdtijd liggen, dat de verzoekende partij inmiddels 47 jaar is en het zeer onwaarschijnlijk is dat de klachten pas bij aankomst in België ontstaan zijn, dat er zich al die jaren voorafgaand aan het starten van een behandeling in 2011 geen enkele complicatie heeft voorgedaan, dat ook zonder behandeling haar leven niet in gevaar is en ook haar fysieke integriteit niet gehypothekeerd wordt, dat de gewrichtsklachten banaal zijn en niet behandeld dienen te worden, dat de nodulaire goiter op zich geen medisch probleem is en geen behandeling vergt, dat de aangehaalde arteriële hypertensie niet verder onderzocht is en ook niet aangetoond wordt door cardiologisch onderzoek, dat de zekerheidsdiagnose van hypertensie pas kan gesteld worden op een 24-uurs bloeddrukregistratie en niet op basis van enkele metingen, dat ook het feit dat er geen oorzaak werd gezocht en dat er geen aanvullende echocardiografie werd uitgevoerd om een cardiale repercussie uit te sluiten, wijst op een banaal probleem, dat hypercholesterolemie een banaal probleem is dat meestal verholpen kan worden door hygiëno-diëtische maatregelen. Er wordt geconcludeerd dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dat er op basis van de vermelde medische gegevens geen contra-indicatie om te reizen weerhouden wordt.

Anderzijds wordt geoordeeld, betreffende de in de aangeleverde medische attesten aangehaalde psychische klachten dat er in het dossier geen enkel element is dat staat dat het om een ernstige psychiatrische stoornis gaat, dat dit niet blijkt uit de gegeven behandeling en niet uit de klachten en dat uit het dossier blijkt dat de oorzaak van deze klachten in een moeilijke kinder- en jeugdtijd liggen, dat de verzoekende partij inmiddels 47 jaar is en het zeer onwaarschijnlijk is dat de klachten pas bij aankomst in België ontstaan zijn, dat er zich al die jaren voorafgaand aan het starten van een behandeling in 2011 geen enkele complicatie heeft voorgedaan, dat er geen risico is op een vernederende of onmenselijke behandeling, dat de gewrichtsklachten banaal zijn en niet behandeld dienen te worden, dat de nodulaire goiter op zich geen medisch probleem is en geen behandeling vergt, dat de aangehaalde arteriële hypertensie niet verder onderzocht is en ook niet aangetoond wordt door cardiologisch onderzoek, dat de zekerheidsdiagnose van hypertensie pas kan gesteld worden op een 24-uurs bloeddrukregistratie en niet op basis van enkele metingen, dat ook het feit dat er geen oorzaak werd gezocht en dat er geen aanvullende echocardiografie werd uitgevoerd om een cardiale repercussie uit te sluiten, wijst op een banaal probleem, dat hypercholesterolemie een banaal probleem is dat meestal verholpen kan worden door hygiëno-diëtische maatregelen. De ambtenaar-geneesheer besluit dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit onderdeel slaat op het tweede toepassingsgeval.

De ambtenaar-geneesheer besluit aldus, naast de door de verzoekende partij geviseerde passage omtrent artikel 3 van het EVRM, dat er uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij, noch een aandoening die actueel een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De algemene conclusie luidt dat het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. Zodoende wordt de medische verblijfsaanvraag, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, geenszins afgewezen omdat zij niet voldoet aan de graad van ernst die wordt geëist in het licht van artikel 3 van het EVRM, maar wordt wel degelijk een concrete motivering geboden als waarom de voorliggende gegevens niet toelaten enig actueel reëel risico in de zin van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vast te stellen.

Gelet op het medisch advies waarin een uitgebreide feitelijke motivering blijkt ten aanzien van elk van de toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals reeds aangehaald, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij de motiveringsplicht schendt door niet te motiveren over het tweede deel van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, noch dat de verwerende partij deze elementen niet onderzocht, minstens dat er van een dergelijk onderzoek geen spoor te vinden is in de motivering, noch dat het oordeel dat het tweede deel niet van toepassing is wanneer het eerste deel niet van toepassing is ingaat tegen de plicht de verschillende mogelijkheden te moeten onderzoeken, noch dat de aanvraag wordt afgewezen enkel omdat de ziekte niet

levensbedreigend zou zijn. Uit het enkele feit dat de beoordeling van de twee toepassingsgevallen niet afzonderlijk gebeurde, doch in een allesomvattende bespreking van het medisch dossier, blijkt geenszins, gelet op de voormelde vaststellingen, dat de ambtenaar-geneesheer uit het enkele feit dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit afleidt dat het ook geen aandoening betreft die actueel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. De verzoekende partij toont ook niet aan dat de feitelijke omstandigheden, die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde arresten, identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

4.1.9. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten om te onderzoeken welke mogelijkheden op behandeling er voor haar zijn bij een terugkeer naar haar herkomstland, zoals de toegankelijkheid van de zorgen en of een mogelijk risico op onmenselijke of vernederende behandeling zich opdringt, wijst de Raad er op dat uit de voormelde vaststellingen blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk heeft onderzocht of zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Zij heeft nagegaan of de in de voorliggende medische verslagen beschreven aandoeningen ernstig zijn en zo ja, of de voorliggende medische behandelingen noodzakelijk zijn. Immers wanneer voor een beschreven aandoening een zekere vorm van ernst ontbreekt of geen medische behandeling (meer) nodig of noodzakelijk wordt geacht, dient de ambtenaar-geneesheer geen verder onderzoek te verrichten naar de behandeling in het land van herkomst. Wanneer de ambtenaar-geneesheer aldus oordeelt dat een ziekte of aandoening een zekere vorm van ernst ontbeert of voor een bepaalde ziekte of aandoening geen noodzaak (meer) blijkt aan behandeling en de behandeling aldus niet weerhouden wordt, dient hij, bij het onderzoek of een verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het herkomstland, geen onderzoek te verrichten naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voorgeschreven behandelingen in het herkomstland. *In casu* werd betreffende de in de neergelegde medische getuigschriften aangehaalde medische aandoeningen van de verzoekende partij gesteld dat deze ofwel niet ernstig of banaal waren en/of dat een medische behandeling niet noodzakelijk was, zodat de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek diende te verrichten naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voorgeschreven behandelingen in het herkomstland.

4.1.10. Waar de verzoekende partij er in haar middel blijf van geeft het oneens te zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer door te stellen dat zijn bevindingen niet verenigbaar zijn met die van de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken, wijst de Raad er op dat het hem niet toekomt om de medische gegevens van de verzoekende partij te gaan herbeoordelen. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. *In casu* blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk naar de aangebrachte medische getuigschriften heeft verwezen en dat hij deze heeft betrokken in zijn besluitvorming. De verzoekende partij verduidelijkt niet met welke elementen precies geen rekening zou zijn gehouden. Zij maakt evenmin concreet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de beschreven aandoening niet beantwoordt aan de onderscheiden gevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De enkele, niet onderbouwde bewering, dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet verenigbaar zijn met hetgeen in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, volstaat niet om het oordeel van de ambtenaar-geneesheer en de eerste bestreden beslissing te vitiëren. Het komt immers aan de verzoekende partij toe om duidelijk te maken met welke concrete elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden en om concreet aan te duiden waarin precies de beweerde foutieve feitenvinding is gelegen, hetgeen zij *in casu* nalaat te doen.

4.1.11. Verder wijst de Raad er nog op dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel voorschrijft dat de ambtenaar-geneesheer telkenmale verplicht zou zijn over te gaan tot een “onderzoek aan het lichaam”. Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet biedt de ambtenaar-geneesheer weliswaar de mogelijkheid om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken doch hieruit kan zeker geen algemene verplichting worden afgeleid. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld

*kan worden op basis van het dossier van betrokkene” (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de betrokken vreemdeling zelf te onderzoeken of bijkomend advies te vragen indien hij de mening is toegedaan voldoende geïnformeerd te zijn om een onderbouwd advies te verstrekken. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat een aanvullend onderzoek door de ambtenaar-geneesheer zich *in casu*, gelet op de voorliggende medische gegevens, opdroeg.*

4.1.12. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de feiten niet correct werden beoordeeld, noch dat op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

4.1.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij toont niet aan met welke, aan de verwerende partij kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijkt voor te houden dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. De verzoekende partij houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

4.1.14. Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij, ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheids- en de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van de formele motiveringsplicht.

4.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

*“Omwille van de in het eerste middel uiteen gezette redenen, werd de medische toestand van verzoekster onjuist en onvoldoende geëvalueerd.*

*Op grond van deze incorrecte beoordeling kan er niet gesteld worden dat verzoekster zonder gevaar voor haar leven of fysieke integriteit kan terugkeren naar haar land van herkomst. Er is niet aangetoond dat er geen risico op een vernederende of mensonterende behandeling is, wanneer verzoekster gedwongen zou worden om naar haar land van herkomst terug te keren.*

*In deze omstandigheden is het niet geoorloofd om aan verzoekster te bevelen om terug te keren naar haar land van herkomst. Wanneer verzoekster namelijk zou moeten terugkeren naar Marokko, dient zij haar behandeling alhierte onderbreken.*

*Bovendien zijn er geen garanties op een betaalbare en kwaliteitsvolle behandeling in Marokko.*

*Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gaat derhalve op geen enkele manier na of een terugkeer van verzoeker naar haar land van herkomst eventueel een schending van het artikel 3 EVRM zou kunnen opleveren.*

*Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus heeft nagelaten om het dossier op grondige wijze voor te bereiden en de motivering in de bestreden beslissing ook niet conform is aan de formele motiveringsplicht.*

*De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

*'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)\ De Raad van State eist dat de overheid t t haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en t t de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.*

*Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)*

*Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

4.2.2. De vaststelling dringt zich op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet minstens ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk,   42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *"zeer uitzonderlijke gevallen"* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D. t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (*"situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of*

*being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy”).*

*In casu* blijkt niet dat vaststaat dat de in de door de verzoekende partij voorgelegde medische attesten beschreven medische aandoeningen en klachten, aandoeningen betreffen die een voldoende ernst hebben, zodat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 3 van het EVRM.

Het betoog dat zij bij terugkeer haar behandeling alhier dient te onderbreken en dat er geen garanties zijn op een betaalbare en kwaliteitsvolle behandeling in Marokko, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag werd getroffen als het bestreden bevel, blijkt dat de in de door de verzoekende partij voorgelegde medische attesten beschreven medische aandoeningen en klachten, aandoeningen betreffen die een voldoende ernst ontberen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3. Bovendien kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij, in verwijzing naar haar eerste middel, stelt dat haar medische toestand onvoldoende en onjuist werd geëvalueerd. Het volstaat om te dien einde te verwijzen naar de bespreking onder punt 4.1. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat op grond van deze incorrecte beoordeling niet kan gesteld worden dat zij zonder gevaar voor haar leven of fysieke integriteit kan terugkeren naar haar herkomstland, noch dat er niet is aangetoond dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer zij gedwongen zou worden terug te keren en dat het in deze omstandigheden niet geoorloofd is haar te bevelen terug te keren naar haar herkomstland. Ook in het kader van het onderhavige middel toont de verzoekende partij niet aan dat de medische verblijfsaanvraag onzorgvuldig, niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn beoordeeld.

4.2.4. Nu uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde medische informatie door de ambtenaar-geneesheer werd in rekening genomen en dat deze geneesheer hieromtrent op grond van pertinente vaststellingen oordeelde dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, valt niet in te zien waarom de gemachtigde nogmaals een onderzoek omtrent de medische problematiek van de verzoekende partij zou moeten voeren en dat hij daaromtrent ook uitdrukkelijk zou moeten motiveren in het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten dat op dezelfde datum word getroffen als de weigeringsbeslissing inzake de medische verblijfsaanvraag.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de redengeving in rechte en in feite bevat die deze beslissing grondt. Er wordt met name verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig visum. Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet duidelijk waarom deze motieven *in casu* niet afdoende zouden zijn.

4.2.5. De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijkt voor te houden dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

Daargelaten de vraag of de hoorplicht in deze omstandigheden van toepassing is, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van het jegens haar getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij licht niet toe welke gegevens zij had willen aanbrengen bij het bestuur voor het nemen van de tweede bestreden beslissing.

In de gegeven omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing leiden.

4.2.6. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## 6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER